

Nr 128.

Av herr Nilsson i Svalöv m. fl., om vissa ändringar i dyrortsgrupperingen.

I anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 111 till 1951 års riksdag om dyrortsundersökning väcktes ett flertal motioner. I två likalydande motioner, I: 426 av herr Hjalmar Nilsson m. fl. och II: 533, av herr Nilsson i Svalöv m. fl., yrkades bland annat att den lägsta dyrorten omedelbart borde slopas. Riksdagen beslöt i enlighet med statsutskottets utlåtande nr 132 att ej föregripa den nya grupperingen i så måtto »att provisoriska uppflyttningar företagas, som sedan måste återgå».

Enligt vår mening skulle ett slopande av den lägsta dyrorten eliminera en stor del av de orättvisor som nu förefinnas i och med att delar av en och samma storkommun tillhöra olika dyrorter. Utskottet uttalade också i det förut citerade utlåtandet, att »utskottet är väl medvetet om att en uppdelning av de nya storkommunerna i olika dyrortsgrupper måste medföra olägenheter och irritation. Det är därför enligt utskottets mening önskvärt, att största möjliga enhetlighet snarast åvägbringas i detta avseende.» Det torde icke, enligt vår mening, föreligga några risker för att en från lägsta dyrorten uppflyttad dyrort ånyo skall behöva nedflyttas. Prisolikheterna, som legat till grund för placeringen i de olika dyrorterna, torde nämligen sedan dess i hög grad ha utjämnats. Dessutom torde den planerade indelningen i dyrortsområden komma att medföra en mera enhetlig indelning.

Att en storkommuns indelning i olika dyrorter orsakar irritation och orättvisor torde vara alldeles självklart, och att så skall behöva vara fallet ter sig säkerligen för invånarna i dessa kommuner som utslag av byråkratism. Följden blir ju nämligen att lönerna för exempelvis lärarpersonal, kommunalarbetare m. fl. komma att variera, likaså skatteavdraget, bostadstilläggen till pensionerna o. s. v. Detta är ägnat att skapa olust inom de nya kommunerna, där i stället alla åtgärder behövde vidtagas för att underlätta skapandet av en ny gemensamhetskänsla. Vi anse följaktligen att den pågående dyrortsundersökningen bör erhålla i uppdrag att framlägga förslag angående slopande av den lägsta dyrorten i så god tid att förslaget kan bli föremål för prövning redan vid innevarande års riksdag.

Med stöd av vad som sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta dels att ortsgrupp I bör uppflyttas till ortsgrupp II från den 1 januari 1953, dels att de storkommuner, som äro indelade i olika dyrorter, från samma tid skola vara enhetligt indelade i dyrortshänseende.

Stockholm den 23 januari 1952.

Eric Nilsson

i Svalöv.

Jöns Nilsson

i Bästekille.

C. Oscar Nolin.

Alarik Hagård.

Einar Hæggbloom.
